Om uitsluitend te dienen in bestuurszaken

BEROEP IN CASSATIE

AANGEBODEN OP: 1223

Beslissing cassatie zie blz 6.

Bericht PC 6/5/2013

24-04-2013

Nr. van het arrest

23.06.13 Procedure (hapsdecreet)

Nr. 503 Corr. Folio

NIET TE REGISTREREN
DE ONTVANGER BEX J.P.

Nrs. **2010 CO 678 (I) + 2010 CO 679** van het parket

Nrs. 2011 BC 1033 (I) + 2011 BC 1033 (II) van de griffie

vonnis: 671
pt. 15 euro
= 30 euro.

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, **15de kamer**,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie en van :

1259 nihil

1) **Het VLAAMSE GEWEST**, vertegenwoordigd door de Executieve van de Vlaamse Gemeenschap in de persoon van haar voorzitter, namens wie optreedt de Gemeenschapsminister van Verkeer, Buitenlandse handel en Staatshervorming, bevoegd voor monumenten en landschappen, met hoofdkantoor te 1040 Etterbeek, Trierstraat 92,

burgerlijke partij,
die niet verschijnt noch vertegenwoordigd wordt,

1260 nihil

2) **De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR**, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, handelend in naam van het Vlaamse Gewest, met burelen te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93,

eiser tot herstel in zowel zaak I (not.nr. 66.99.16-95) als zaak II (not.nr. 66.97.877-99),
vertegenwoordigd door meester Dennis Muñiz, loco meester Philippe Declercq, beiden advocaat aan de balie van Leuven,

1261 nihil

3) **De GEMACHTIGDE AMBTENAAR ONROEREND ERFGOED**, met kantoor te 1210 Brussel, Koning Albert-II laan 19 bus 22,

eiser tot herstel in zaak I (not.nr. 66.99.16-95),
vertegenwoordigd door meester Dennis Muñiz, loco meester Philippe Declercq, beiden advocaat aan de balie van Leuven,

TEGEN :

1262 . _____ , geboren te op , wonende te
Bierbeek,
RB2P

beklaagde,
bijgestaan door meester Peter Flamey en meester Gregory Verhelst, beiden advocaat aan de balie van Antwerpen.

****

ZAAK I : Not. nr. 66.99.16-95

Beklaagd te : ,

A. In overtreding van de artikelen 44 en 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw thans strafbaar gesteld door artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels III en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van artikel IV van voornoemde wet, namelijk door zonder voorafgande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd
thans
en eigendom van en

1. meermaals, tussen 1 januari 1991 en 5 augustus 1994

te hebben gebouwd, een grond te hebben gebruikt voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, te hebben herbouwd of een bestaande woning, te hebben verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, namelijk door :
a) in meerdere keren tussen 27 maart 1991 en 5 augustus 1994
het oprichten van een garage en een bergingkantine (O.F. 1, 3, 4 en 12)

b) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het optrekken van een afsluiting tussen de lbeek en het hoevegebouw/cafetaria bestaande uit een bakstenen muurtje van circa 80 cm. dik met arduinen dekstenen en vierkante bakstenen pijlers van circa 220 cm. hoog waartussen een smeedijzeren hekken (O.F. 2)

c) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het optrekken van een afsluiting in hardhout van circa 25 m. lang, inbegrepen een metalen toegangshekken tussen de lbeek en de vijvers (O.F. 2)

d) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het oprichten van een poortconstructie bestaande uit twee bakstenen pijlers op het oude bakstenen brugje over de beek (O.F. 2)

e) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het optrekken van een afsluiting in hardhout van circa 10 m. lang inbegrepen een metalen toegangshekken ter hoogte van het uiteinde van de grindweg doorheen het bosplantsoen (O.F.. 2)

f) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het oprichten van een metalen hekken van circa 1,80 m. hoogte tussen de beek en de (O.F. 2)

g) tussen 25 augustus 1992 en 17 augustus 1993
het grondig verbouwen en gedeeltelijk heropbouwen van een bakstenen schuur met betonstenen, recuperatie bakstenen en natuursteenelementen (O.F. 6, O.F. 7)

h) tussen 25 augustus 1992 en 5 augustus 1994
het heropbouwen van het bij de onder A1g vermelde bakstenen schuur aanleunend gebouwtje waarbij de nieuwbouw 3 m. langer is dan de oorspronkelijke constructie (O.F. 4, 6 en 7)

i) tussen 25 augustus 1992 en 17 augustus 1993
het afbreken en heropbouwen van de noorderlijke muur van de binnenkoer en het heropbouwen ervan op een nieuw aangebrachte betonnen fundering (O.F. 6 en O.F. 7)

j) tussen 25 augustus 1992 en 17 augustus 1993
het aanleggen van een brede stenen trap die de tennisterreinen verbindt met de koer (O.F. 6 en O.F. 7)

k) tussen 25 augustus 1992 en 13 september 1993
het heroprichten van een steunmuur in betonblokken met een totale lengte van ca. 30,5 m en een hoogte variërend van 1,5 tot 2,5 m. (O.F. 7)

l) tussen 25 augustus 1992 en 13 september 1993
het aanleggen van een parking bestaande uit 3 gedeelten van 20 op 20 m. warvan twee gedeelten aangelegd werden in klinkers (O.F. 7)

m) tussen 25 augustus 1992 en 13 september 1993
het aanleggen van een vijver van 9 m. doormeter (O.F. 7)

n) tussen 1 januari 1991 en 16 april 1991
het oprichten van een vlonderachtige constructie in metaal en hout die verscheidene meters ver in het water reikt (O.F. 12)

2. het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, namelijk door :

a) tussen 25 augustus 1992 en 17 augustus 1993
het aanstorten van tien vrachtwagenladingen materiaal bestaande voornamelijk uit aarde met brokken puin (O.F. 6)

b) tussen 1 mei 1990 en 1 november 1990
het storten van grote hoeveelheden grond in het parkgedeelte ten zuiden van het kasteel, gedeeltelijk afkomstig van de uitgraving van twee vijvers op perceel (O.F. 10)

c) tussen 1 januari 1991 en 27 maart 1991
het aanstorten van grond met een dikte van ongeveer 1 m. op perceel (O.F. 12)

3. van 1 mei 1990 tot 17 december 1997, namelijk door de onder tenlastelegging A1 en A2 beschreven werken te hebben instand gehouden

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 6, 12, 13, 21 lid 1 - 2°, 22, 23 en 24 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, thans strafbaar gesteld door de artikelen 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 19, 20, 21 en 22 van het Decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen, werken ondernomen te hebben die verboden waren bij een koninklijk besluit tot rangschikking van een landschap, namelijk het Besluit van de Vlaamse Executieve van 18 januari 1982, houdende de rangschikking als landschap van het te , namelijk :

1. Het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting zelfs uit niet duurzame materialen, die in de grond is ingebouwd, aan de grond is bevestigd of op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, ook al kan zij uit elkaar genomen worden, nl. :

a) tussen 27 maart 1991 en 25 augsutus 1992
het oprichten van een garage en een berging-kantine zoals vermeld onder de tenlastelegging A1a (O.F. 1 en O.F. 2)

b) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het optrekken van een afsluiting tussen de beek en het hoevegebouw/cafetaria zoals omschreven onder de tenlastelegging A1b (O.F. 2)

c) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het oprichten van een poortconstructie zoals omschreven onder de tenlastelegging A1d (O.F.2)

d) tussen 25 augustus 1992 en 17 augustus 1993
het aanleggen van de onder tenlastelegging A1j omschreven trap (O.F. 6)

e) tussen 25 augustus 1992 en 13 september 1993
het oprichten van een steunmuur zoals omschreven onder de tenlastelegging A1k (O.F. 7)

f) tussen 1 januari 1991 en 16 april 1991
het oprichten van een vlonderachtige constructie zoals omschreven onder de tenlastelegging A1n (O.F. 12)

g) tussen 1 januari 1991 en 28 mei 1991
het uitvoeren van bouwwerken aan het gebouwtje gelegen naast het tennisveld (O.F. 12)

2. Om het even welk werk dat de aard van de grond, het uitzicht van het terrein of het hydrografisch net zou kunnen wijzigen, inzonderheid het verrichten van opgravingen, boringen of grondwerken, de ontginning van materialen, het aanvoeren van grond en het aanleggen van opspuitterreinen, nl.

a) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
de aanstorting van hopen aarde en kasseien langsheen de grindweg doorheen het bosplantsoen (O.F. 2)

b) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
de aanstorting van hopen bouwpuin, voornamelijk baksteen ter plekke van de in het beheersplan voorziene parkeerplaats (O.F. 2)

c) tussen 25 augustus 1992 en 17 augustus 1993
het aanstorten van ten minste tien vrachtwagenladingen materiaal voornamelijk bestaande uit aarde met brokken puin (O.F. 6)

d) tussen 1 mei 1990 en 1 november 1990
het storten van grote hoeveelheden grond in het parkgedeelte ten zuiden van het kasteel gedeeltelijk afkomstig van de uitgraving van twee vijvers (O.F. 10)

e) tussen 1 januari 1991 en 27 maart 1991
het aanstorten van grond zoals omschreven in de tenlastelegging A2c (O.F. 12)

f) tussen 17 augustus 1993 en 5 augustus 1994
het verharden met kasseïstenenvan het pad tussen het kasteel en het zuidelijk gedeelte van de (O.F. 4)

g) tussen 17 augustus 1993 en 5 augustus 1994
het aanvoeren van elf hopen grond zowel links als rechts van de hoofdtoegangsweg (O.F. 4)

3. meermaals tussen 1 mei 1990 en 28 mei 1991
Elke ingreep die een duurzame ingreep van de vegetatie voor gevolg kan hebben zoals onder meer blijkt uit de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A2b en A2c en het verwijderen van de meidoornhaag langs de (O.F. 12)

4. meermaals tussen 1 mei 1990 en 28 mei 1991
Het vellen, ontwortelen of beschadigen van bomen en heesters, inbegrepen het wegnemen van gesteltakken of hoofdwortels zoals ondermeer blijkt uit de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A2b en A2c, het verwijderen van de meidoornhaag langs de , het ophogen met aarde tot tegen de stam van verscheidene bomen waardoor de stamvoet niet meer zichtbaar is en wat tot gevolg had dat die bomen afstierven en het beschadigen van verscheidene bomen ten gevolge van uitgevoerde werken (O.F. 12)

5. Het verbouwen of heropbouwen van bestaande constructies derwijze dat het uitwendig aspect ervan wordt gewijzigd of dat het volume ervan toeneemt, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming vanwege de Minister of zijn gemachtigde en onverminderd de bestaande wetten en reglementen, terzake, namelijk :

a) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het aanbrengen van een nieuwe muurplint van circa 50 cm hoog in askleurige baksteen langsheen de muur van de hoeve/cafetaria aan de kant van de binnenkoer (O.F. 2)

b) tussen 25 augustus 1992 en 17 augustus 1993
het grondig verbouwen en gedeeltelijk heropbouwen van een bakstenen schuur met betonstenen, recuperatiestenen en natuursteenelementen (O.F. 6)

c) tussen 25 augustus 1992 en 5 augustus 1994
het heropbouwen van het bij de bakstenen schuur aanleunende gebouwtje waarbij de nieuwbouw 3 m . langer is dan de oorspronkelijke constructie (O.F. 6)

d) tussen 25 augustus 1992 en 17 augustus 1993
het afbreken en heropbouwen van de noordelijke muur van de binnenkoer en het herbouwen ervan op een nieuw aangebrachte betonnen fundering (O.F. 6)

6. Het aanbrengen van afsluitingen zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming vanwege de Minister of zijn gemachtigde en onverminderd de bestaande wetten en reglementen terzake, namelijk :

a) het optrekken van een afsluiting tussen de beek en het hoevegebouw/cafetaria zoals omschreven onder de tenlastelegging A1b (O.F. 2)

b) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het aanbrengen van een afsluiting in groen geplastificeerde draad rond een stuk weide tusen het bosplantsoen, het kasteel en de grote vijver (O.F. 2)

c) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het optrekken van een afsluiting in hardhout zoals omschreven in de tenlastelegging A1c (O.F. 2)

d) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het optrekken van een afsluiting in hardhout zoals omschreven in de tenlastelegging A1e (O.F. 2)

e) tussen 27 maart 1991 en 14 maart 1992
het oprichten van een metalen hekken zoals omschreven in de tenlastelegging A1f (O.F. 2)

Het Hof van Cassatie ,bij arrest van 14 oktober 2014 verleent akte van ***afstand*** van Cassatie in de mate dat het arrest t.a.v. het Vlaams Gewest bij verstek is gewezen, dat het arrest op beslissing over de kosten aanhoudt en dat het arrest wat betreft de op het Landschapszorgdecreet gesteunde herstelvordering het debat heropent. ***Vernietigt*** het bestreden arrest in zoverre het uitspraak doet op de beslissing op de strafvordering, behoudens wat betreft de beslissing waaromtrent het cassatieberoep niet ontvankelijk is wegens gebrek aan belang. ***Verwerpt*** het cassatieberoep voor het overige. Zegt dat er ***geen grond is tot verwijzing***.(expeditie nr.1705) Brussel, 22 oktober 2014. De afg.griffier,

V.Roelandts.

ZAAK II : Not. nr. 66.97.877-99

Beklaagd te : Te , op het goed gelegen
eigendom van hemzelf en zijn echtgenote

in overtreding van art. 44-64 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996,
zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen,

A. op het perceel gekadastreerd
tussen 1 januari 1992 en 22 november 1999,
- het plaatsen van een stal, het leggen van klinkers naar de vijver met vlonderachtige constructie en het plaatsen van meerdere prieeltjes, het plaatsen van een houten constructie type sauna, een gemetselde barbecue en het leggen van bouwmaterialen verspreid tussen de bomen van het park

- Sedert het beëindigen van voornoemde werken, minstens sinds 22 november 1999 tot op heden
de wederrechtelijke toestand door voornoemde werken te hebben in stand gehouden.

B. op het perceel gekadastreerd
tussen 1 juli 1984 en 1 januari 1985,
als dader of mededader overeenkomstig artikel 66 van het Strafwetboek,
- het overdekken van 3 tennisterreinen met luchthal en het plaatsen van verlichtingspalen

- Sedert het beëindigen van deze werken minstens sinds 1 januari 1985 tot op heden
de wederrechtelijke toestand door voornoemde werken te hebben in stand gehouden.

C. op het perceel gekadastreerd
tussen 1 januari 1990 en 1 januari 1997

- het aanleggen van een verharde weg

- Sedert de beëindiging, minstens sedert 1 januari 1997
de wederrechtelijke toestand door voornoemde werken te hebben in stand gehouden.

D. Te op het goed gelegen te
gekadastreerd
in overtreding van art. 44-64 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996,

de wederrechtelijke toestand geschapen door zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, opgerichte constructies, namelijk meerdere tennisterreinen te hebben in stand gehouden.

****

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 13 november 2000 door de beklaagde en dit tegen de vonnissen van 18 oktober 1999 en 30 oktober 2000 tegen alle beschikkingen zowel op strafgebied, op herstelgebied als op burgerlijk gebied;
- 13 november 2000 door het openbaar ministerie en dit tegen de vonnissen van 18 oktober 1999 en 30 oktober 2000 tegen de beklaagde;

uitgesproken na tegenspraak door de 16de kamer van de correctionele rechtbank te Leuven dat na het tussenvonnis van 18 oktober 1999 bij eindvonnis van 30 oktober 2000 de zaken onder not. nr. 66.99.16-95 en not. nr. 66.97.877-99 samenvoegt en verder als volgt beslist :

Spreekt de beklaagde vrij voor tenlastelegging C en D (dagvaarding 14 februari 2000);

Verklaart de overige feiten bewezen;

Veroordeelt de beklaagde tot :

- een geldboete van 1.500 frank x 200 = 300.000 frank of 3 maanden vervangende gevangenisstraf;
- een bijdrage van 10 frank x 200 = 2.000 frank;
- een vergoeding van 1.000 frank;

Veroordeelt beklaagde tot herstel van de plaats, , in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de daar wederrechtelijk opgerichte constructies,nl. door uitvoering van de hierna bepaalde werken en dit binnen de 12 maanden nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkregen heeft of, zo bepaalde werken een langere duur vereisen binnen een in overleg met de bevoegde ambtenaren te bepalen termijn;

Zegt, in toepassing van art. 21 van het decreet van 16 april 1996 voor recht dat herstel van de gerangschikte goederen dient overgegaan door de goederen in hun vroegere toestand te herstellen.en/of aanpassingswerken uit te voeren,dit op kosten van beklaagde en dat bij het verstrijken van de hiervoor vastgestelde termijn de Vlaamse regering of haar gemachtigde de werkzaamheden op kosten van de veroordeelde kunnen laten uitvoeren.

Zegt voor recht dat volgende herstelmaatregelen dienen uitgevoerd:

1. - volledige afbraak van de dubbele garage met twee inrijpoorten

2. - verwijdering van alle afsluitingen die aan de zuidzijde van het kasteel werden aangebracht en van alle overige afsluitingen die in de dagvaarding omschreven werden

3. - afbraak van:
- de toegangsweg en de parking aan de
toegangsweg en heraanleg overeenkomstig het beheersplan
- de vlonder of steiger in de grote vijver aan de zuidzijde van het kasteel
- de berging en kantine aan de tennisvelden
- stal in weide met paard
- klinkers aan vijver en prieeltjes

- houten constructie (sauna)
- barbecue

4. - verwijdering van de grindstrook of grindweg die tijdens de wederrechtelijke ophogingswerken in 1990 doorheen het oostelijk bosplantsoen werd aangelegd

5. - herstel van alle bosplantsoenen, zowel langs de beek als de beboste strook langs de die het domein aan de oostzijde afsluit.

6. - uitvoering van de in het beheersplan voorzien sierbeplantingen,

7. - heraanleg op de plaatsen waar reliëfwijzigingen uitgevoerd werden in overleg met de bevoegde ambtenaren

8. - herleiding van het bijgebouw (tenlastegging A, 1 g, eerste dagvaarding) tot zijn oorspronkelijk volume door gedeeltelijk afbraak

9. - verwijdering van alle op het domein gestorte of achtergelaten bouwmaterialen of puin

Zegt voor recht dat de stedebouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel kunnen voorzien, indien deze niet uitgevoerd worden binnen de gestelde termijn;

Zegt voor recht dat beklaagde bij niet uitvoering van een van de bevolen herstelmaatregelen binnen de gestelde of overeengekomen termijn een dwangsom verbeurt van 5000 per dag, in het voordeel van het Vlaams Gewest, mits betekening van dit vonnis overeenkomstig art. 1385 bis Ger.W., met dien verstande dat voormelde termijn ook zonder betekening een aanvang neemt de dag nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkrijgt;

Zegt voor recht dat de dwangsom maximaal kan verbeurd worden ten belope van 4.500.000 Fr. ..

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven in de kant van de titel van verkrijging overeenkomstig art. 160 Decr. 18.5.1999 en wordt ingeschreven in het vergunningsregister overeenkomstig art. 161.

****

Gehoord het verslag van voorzitter Papen.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eisers tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Muñiz.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Flamey en meester Verhelst.

Gezien de conclusies en stukken van de partijen.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

De feiten en de procedure

Bij notariële akte van openbare verkoop d.d. 6 december 1982 werd het onroerend goed gelegen te aan de , thans gakadastreerd sectie en toegewezen aan de heer en mevrouw .

Volgens het Gewestplan Leuven (K.B. 7 april 1977) is dit goed gelegen in natuurgebied.

Het goed is tevens bij Besluit van de Vlaamse Executieve van 18 januari 1982 gerangschikt als landschap overeenkomstig de bepalingen van de Wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen om reden van de historische, natuurwetenschappelijke en esthetische waarde van het goed.

Bij besluit van de Minister d.d. 19 januari 1987 werd een beheersplan goedgekeurd voor het domein " " te , zijnde het kwestieuze onroerend goed.

In de loop der jaren werden verschillende processen-verbaal opgesteld door de verbalisanten, wegens vaststelling van inbreuken inzake stedenbouw en het decreet betreffende de landschapszorg van 16 april 1996, hierna Landschapszorgdecreet genaamd.

Het Vlaamse Gewest stelde zich op 5 januari 1995 burgerlijke partij bij de heer onderzoeksrechter en dit wegens inbreuken op het M.B. van 18 januari 1982 tot rangschikking van het , gelegen te , als landschap met name het uitvoeren van door het M.B. verboden werken.

Bij dagvaarding d.d. 11 juli 1998, overgeschreven op het hypotheekkantoor op 14 juli 1998, werd de zaak I voor het vonnisgerecht gebracht op 21 september 1998.

Bij tussenvonnis d.d. 18 oktober 1999 werd door de eerste rechter reeds geoordeeld dat de burgerlijke partijstelling van het Vlaamse Gewest ontvankelijk was, dat het Rangschikkingsbesluit rechtsgeldig was en dat de strafvordering ontvankelijk was.

Er werden verschillende herstelvorderingen ingesteld door de gemachtigde ambtenaar bij schrijven gericht aan de heer procureur des Konings (zie herstelvordering d.d. 25 juni 1993 met betrekking tot de garage en berging-kantine; de herstelvordering d.d. 13 september 1993 met betrekking tot : het verbouwen van het bijgebouw, het heroprichten van een muur, het oprichten van een steunmuur, het plaatsen van een trap, de aanleg van een parking, het graven van een vijver en twee reliëfwijzigingen; de herstelvordering d.d. 24 augustus 1994 met betrekking tot het uitvoeren van reliëfwijzigingen; de herstelvordering van 16 december 1994) die dan bij brief d.d. 30 november 1999 gegroepeerd werden en aan de procureur des Konings gericht werden.

Bij dagvaarding d.d. 14 februari 2000, overgeschreven op het hypotheekkantoor op dezelfde datum, werd zaak II op 28 februari 2000 ingeleid voor de eerste rechter.

Bij vonnis van 30 oktober 2000 werden beide zaken door de eerste rechter terecht gevoegd.

Saisine van het hof

Zowel het openbaar ministerie als de beklaagde heeft hoger beroep ingesteld tegen zowel het eindvonnis d.d. 30 oktober 2000 als tegen het tussenvonnis d.d. 18 oktober 1999.

Het hoger beroep van de beklaagde tegen het tussenvonnis d.d. 18 oktober 1999 is niet ontvankelijk en dit wegens laattijdigheid. Tegen dit tussenvonnis op zich kon door de beklaagde hoger beroep worden ingesteld binnen de wettelijke termijn, hetgeen niet gebeurde.

De beklaagde baseert zich hier blijkbaar op art. 1055 Ger.W. zijnde een bepaling die echter niet toepasselijk is in strafzaken. Art. 203 Sv. bepaalt immers zonder onderscheid dat het recht op hoger beroep vervalt na het verstrijken van een termijn van vijftien dagen na de uitspraak (of de betekening ervan).

Het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het eindvonnis d.d. 30 oktober 2000 strekt zich tevens uit tot elk vonnis dat daaraan voorafging (zie Cass. 18 mei 1993, AR 6264, Arr. Cass. 1993, nr. 243; Declercq R., Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2010, nr. 3485).

Het hoger beroep van het openbaar ministerie maakt in beginsel niet alleen de strafvordering in enge zin aanhangig maar tevens de beslissing over het (publieke) herstel van de plaats.

Dit hoger beroep is niet afhankelijk van een toestemming van de gemachtigde ambtenaar of van het college van burgemeester en schepenen (Cass. 11 september 2001, AR P.99.324 N, Arr.Cass. 2001 nr. 455).

Inzake waren er twee herstelvorderingen aanhangig: één op grond van de stedenbouwmisdrijven en één op grond van het Landschapszorgdecreet.

Voor zover de herstelvordering op grond van tenlastelegging sub B en D van zaak II door de eerste rechter niet gegrond werd verklaard, omvat het hoger beroep van het openbaar ministerie ook de herstelvordering desomtrent nu het Vlaamse Gewest in eerste aanleg enkel zich burgerlijke partij had gesteld wegens inbreuken op het M.B. van 18 januari 1982 tot rangschikking van het , gelegen te , als landschap en niet optrad of kon optreden voor de herstelvordering op grond van de ruimtelijke ordeningswetgeving.

Deze laatste herstelvorderingen werden bij drie brieven d.d. 30 novémber 1999 (gegroepeerd) aan de procureur des Konings gericht en werden samen met de ontvankelijke strafvordering voor de vonnisrechter gebracht.

De eerste brief had betrekking op de herstelvorderingen met betrekking tot volgende inbreuken, waarvoor reeds voordien bij schrijven aan de procureur des Konings een herstelvordering gevraagd werd (zie brieven d.d. 28 juli 1983, 25 juni 1993, 24 mei 1994 en 16 december 1994) en die bij deze gegroepeerd werden:

- kappen bomen en reliëfwijziging (aanvullen lager gelegen grond, links van toegangsweg);
- grondaanvulling grond (rechts van toegangsweg);
- oprichten garage (naast kasteel) en oprichten berging/kantine aan tennisterrein;
- verbouwen bijgebouw;
- heroprichten muur, oprichten steunmuur en trap;
- aanleggen parkings, vijver en reliëfwijziging.

De tweede brief d.d. 30 november 1999 gericht aan de procureur des Koning betrof de herstelvordering met betrekking tot de afsluitingen, zoals vastgesteld bij proces-verbaal d.d. 13 maart 1992.

De derde brief d.d. 30 november 1999 betrof de volgende inbreuken:

- plaatsen van stal in de weide;
- leggen klinkers aan de vijver en plaatsen prieeltjes;
- aanbrengen/storten bouwmaterialen tussen bomen;
- plaatsen houten constructie;
- plaatsen gemetselde barbecue;
- aanleggen tennisterreinen, overdekken terrein door hall en aanbrengen verlichting;
- aanleggen verharde toegangsweg.

Bij tussenvonnis heeft de eerste rechter geoordeeld over de ontvankelijkheid van de vordering van het Vlaamse Gewest in zoverre gesteund op inbreuken op het M.B. van 18 januari 1982 en het decreet van 16 april 1996.

Ten onrechte stelt de beklaagde aldus dat het Vlaamse Gewest heeft berust in de partiële afwijzing van de herstelvordering wat de tennisterreinen betreft nu deze enkel kan geënt worden op tenlastelegging sub D van zaak II, zijnde een inbreuk op de ruimtelijke ordeningswetgeving en niet op het decreet van 16 april 1996.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie heeft echter in beginsel geen gevolg wat betreft de burgerlijke rechtsvordering (Cass. 16 november 1977, Arr.Cass. ,1978, 313).

Bijzonderheid in deze zaak is dat het Vlaamse Gewest, dat zich in eerste aanleg burgerlijke partij stelde bij de onderzoeksrechter, in feite als eiser tot herstel optrad op grond van de inbreuken op de Wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, nadien het Landschapszorgdecreet, nu diens eindvordering in die zin geformuleerd werd.

In zoverre de eerste rechter oordeelde dat de vordering van deze burgerlijke partij ontvankelijk was, stoelend op het argument dat deze een eigen belang kon hebben (esthetisch aspect), betrof dit echter de private burgerlijke vordering.

Dit onderdeel is niet aanhangig in hoger beroep nu het Vlaamse Gewest in die hoedanigheid uiteindelijk geen vordering formuleerde zodat het hoger beroep van de beklaagde, wat dit aspect betreft, tegen het eindvonnis d.d. 30 november 2000 niet ontvankelijk is bij gebreke aan belang.

In zoverre de vordering van het Vlaamse Gewest de voormelde publieke herstelvordering (geënt op het Landschapszorgdecreet) betrof, is het hoger beroep van de beklaagde tegen het eindvonnis wel ontvankelijk, alsook wat de herstelvordering met betrekking tot de stedenbouwmisdrijven betreft.

In graad van hoger beroep komt nu enerzijds de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en anderzijds de gemachtigde ambtenaar onroerend erfgoed tussen als eisers tot herstel.

Het Vlaamse Gewest werd niet vertegenwoordigd op de zitting van het hof d.d. 4 februari 2013, waarop de zaak behandeld werd.

Op strafrechtelijk gebied

Wat de verjaring betreft van de strafvordering

Het staat vast dat de beklaagde vervolgd wordt voor twee reeksen van misdrijven:

- In zaak I : deze die strafbaar zijn op grond van art. 41 van het Landschapszorgdecreet en deze die strafbaar zijn op grond van de Stedenbouwwet, nu Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening of VCRO afgekort;
- In zaak II: deze die strafbaar zijn op grond van de Stedenbouwwet.

Voor al de misdrijven die inbreuk zouden uitmaken op de ruimtelijke ordeningswetgeving (nu: VCRO) werd de beklaagde ook vervolgd voor het instandhouden van de onvergunde werken.

De beklaagde werd ter zitting van het hof d.d. 4 februari 2013 uitgenodigd zich te verdedigen nopens een eventuele herkwalificatie van tenlastelegging sub D in die zin dat de tijdsbepaling van die tenlastelegging luidt "vanaf 18 oktober 1982 tot 14 februari 2000".

Door deze herkwalificatie wordt hetzelfde feit bedoeld als datgene besloten onder de oorspronkelijke kwalificatie.

In zoverre elk van deze misdrijven bewezen is, maken beide strafbare gedragingen (namelijk de oprichting en de instandhouding ervan) een voortgezet misdrijf uit dat bestaat uit enerzijds de oprichting of wijziging (ogenblikkelijk misdrijf) en anderzijds de instandhouding ervan (voortdurend misdrijf).

De beide feiten zijn onderling verbonden door eenheid van doel en verwezenlijking en leveren een complexe gedraging op.

Vermits de ten laste gelegde misdrijven van instandhouding betrekking hebben op goederen die in ruimtelijk kwetsbaar gebied gelegen zijn, zijn die op heden nog strafbaar.

Verschillende van de ten laste gelegde feiten die een inbreuk op de ruimtelijke ordeningswetgeving zouden uitmaken, vallen samen met feiten die strafbaar worden gesteld volgens het Landschapszorgdecreet, waarbij aldus toepassing wordt gemaakt van art. 65, 1° lid Sw.

Ook al deze misdrijven zijn onderling verbonden door een eenheid van opzet en maken derhalve een voortgezet misdrijf uit.

In geval van een voortgezet misdrijf begint de verjaring te lopen vanaf het laatste feit dat bewezen verklaard wordt.

Bij misdrijven van instandhouding, zijnde voortdurende misdrijven, begint de verjaring pas te lopen als de delictuele toestand ophoudt (zie Cass. 2 mei 2006, A.R. P.06100N, Arr.Cass. 2006, nr. 251).

De verjaring neemt geen aanvang zolang aan die toestand een einde werd gesteld, onder meer door een herstel in de vorige toestand of door het verkrijgen van een regelmatige vergunning (Cass. 13 november 2007, A.R. P.07961N, Arr. Cass. 2007, nr. 49), hetgeen inzake niet gebeurde behalve wat de sauna (houten constructie) en de stenen barbecue betreft (zie foto's 7 en 8 aan bijlage 3 van het PV d.d. 6 februari 2012).

Uit voormeld proces-verbaal blijkt immers dat werd vastgesteld op 6 februari 2012 dat de sauna en de stenen barbecue werden afgebroken maar dat van deze laatste het afbraakmateriaal niet verwijderd werd.

Bij het geheel van de complexe gedraging van het voortgezet misdrijf verliep er tussen de verschillende feiten, die de reeks samenstelt, niet een tijdspanne gelijk aan de op het vorige feit toepasselijke verjaringstermijn (eventueel verlengd in geval van stuiting of schorsing), zijnde vijf jaar.

De inbreuken op de Stedenbouwwet , nu V.C.R.O

Zaak I en zaak II

De feiten van de tenlastelegging sub A.1 van zaak I worden nu strafbaar gesteld op grond van art. 4.2.1.1°. a of c en art. 6.1.1.1° V.C.R.O.

De feiten van de tenlastelegging sub A.2 van zaak I worden nu strafbaar gesteld op grond van art. 4.2.1.4° en art. 6.1.1.1° V.C.R.O.

De feiten van de tenlastelegging sub A.3 is op heden strafbaar gesteld eveneens bij art. 6.1.1.1° V.C.R.O.

Op grond van de vaststellingen in het strafdossier staat de materialiteit van deze misdrijven vast.

De constructies vermeld sub A.1 werden allemaal opgericht of verbouwd zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hoewel vergunningsplichtig.

Ook de reliëfwijzigingen vermeld onder A.2 waren en zijn vergunningsplichtig. De beklaagde roept voor de tenlasteleggingen sub A.1.a, g, h, i, k, en m van zaak I alsook voor de reliëfwijzigingen onder tenlastelegging sub A.2 van zaak I de rechtvaardigingsgrond in van de noodtoestand.

Hij stelt dat hij de reliëfwerken sub A.2 heeft moeten uitvoeren om zijn eigendom te beschermen tegen overstromingen en de hiervoor vermelde feiten sub A.1 als veiligheidsmaatregel heeft getroffen tegen verzakkingen en stabiliteitsproblemen wegens de problematische waterhuishouding op zijn domein.

Ter ondersteuning hiervan brengt de beklaagde foto's voor (stuk 4 van zijn dossier) waarop overstromingen te zien zijn.

Uit geen enkel element kan echter afgeleid worden van wanneer deze foto's dateren en kan derhalve ook niet nagegaan worden of deze wateroverlast aan de oorzaak lag van de gepleegde feiten.

Niet alleen dient de beklaagde aannemelijk te maken dat een wateroverlast plaatsgehad heeft maar tevens dat deze hem met betrekking tot de geplaatste constructies of reliëfwijzigingen gedwongen heeft tot het plegen van die misdrijven, met andere woorden dat een onmiddellijke noodzaak bestond om over te gaan tot de voormelde werken, ter vrijwaring van het beschermde goed.

Uit geen enkel schrijven daterende van de periode van de tenlasteleggingen van de hiervoor opgesomde inbreuken blijkt dat de beklaagde meegedeeld heeft aan het bevoegde bestuur dat hij genoodzaakt was die inbreuken te plegen om de door hem vermelde reden.

Ook het feit dat in het beheersplan (deel II p.4) sprake was van het plaatsen van een pomp om het overtollige water verder te leiden langs de beek, maakt de door de beklaagde ingeroepen noodtoestand geenszins aannemelijk.

Het hof acht het ongeloofwaardig dat, gelet op de ingeroepen overstroming of dreiging daartoe, in hoofde van beklaagde de onmiddellijke noodzaak bestond, zonder de nodige vergunning, om een garage op te richten, hetgeen toch enige voorbereiding eiste van planning en bestellen van werken en materiaal.

Hetzelfde geldt voor de onder sub A.1.g, h, i, k en m en sub A.2 (allen van zaak I) verrichte werken.

Wat de garage en kantine betreft onder tenlastelegging sub A.1.a van zaak I blijkt uit de verklaring van de architect inzake, de heer Baeckelmans, dat de beklaagde hem verzocht een bouwaanvraagplan op te stellen voor een dubbele garage, en dit vooraleer enige werken waren uitgevoerd (in de loop van het jaar 1991) en dat de beklaagde vervolgens de werken uitvoerde zonder medeweten van de architect maar dan na uitvoering ervan aan de architect vroeg een regularisatievergunning aan te vragen.

Uit bovenvermeld feit leidt het hof met zekerheid af dat de noodtoestand in hoofde van de beklaagde desomtrent niet bestond maar dat de bouw van deze garage en kantine duidelijk op voorhand gepland was en bewust uitgevoerd werd zonder vergunning.

Vervolgens roept de beklaagde in dat er nooit enig intentioneel element in zijnen hoofde bestaan heeft zodat hij dient vrijgesproken te worden van alle tenlasteleggingen.

Hij stelt dat alle werken die hij deed, gebeurden ter uitvoering van het beheersplan dat werd goedgekeurd door de gemeenschapsminister van cultuur bij besluit van 19 januari 1987.

De beklaagde toont niet aan welke van de ten laste gelegde feiten hij "als uitvoering van het beheersplan" stelde.

Hij haalt aan onder hoofding "In feite" nr.5, dat het beheersplan uitdrukkelijk aan de beklaagde toeliet :
"de waterafvoer te herstellen, het kappen van zieke en windvallige bomen, de aanleg van een kasseiweg, het plaatsen van betonafsluitingen, de aanleg van een parking, de drainage van de vijvers, de aanleg van twee nieuwe vijvers en de hertracering en verharding van het oude parkwegenstelsel".

Het beheersplan behield, volgens beklaagde, tevens de recreatieve functie van het Wilderhof zodat de tennisterreinen behouden bleven alsook mocht jaarlijks vanaf 1 november tot 31 maart de demonteerbare ballontent op het tenniscomplex opgesteld worden.

Wat dit laatste betreft, stelt het hof vast dat de beklaagde onder tenlastelegging D van zaak II vervolgd werd voor een feit van instandhouden van "meerdere" tennisterreinen die zonder vergunning zouden zijn aangelegd en onder tenlastelegging sub B van zaak II voor het overdekken van meerdere tennisterreinen met een luchthal en het plaatsen van verlichtingspalen alsook het instandhouden van die werken.

Wat de tennisvelden betreft, dient inderdaad vastgesteld te worden dat in het beheersplan duidelijk sprake was van de voormelde tennisvelden.

Onder stuk 57 (O.F. 11) bevindt zich een brief van de gemachtigde ambtenaar aan het college van burgemeester en schepenen d.d. 4 december 1990, waarin deze melding maakte van een proces-verbaal d.d. 31 oktober 1990 waarbij zou zijn vastgesteld dat een overtreding werd begaan van aanleggen van zes tennisterreinen. Dit proces-verbaal, waarnaar verwezen, bevond en bevindt zich niet in het strafdossier.

Het is pas na een tweede vaststelling desomtrent, meer bepaald op 22 november 1999, zijnde na het tussenvonnis van de eerste rechter, dat er nogmaals sprake is van deze inbreuk en het is pas op 30 november 1999 dat er voor de eerste maal een herstelvordering desomtrent aan de procureur des Konings gericht werd.

De beklaagde wordt dan blijkbaar voor de eerste maal over een eventuele vergunning van deze tennispleinen gehoord op 12 januari 2000, lopende de procedure voor de eerste rechter.

Onterecht houdt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dan voor, dat de beklaagde, ook al had hij niet de intentie om de wet desomtrent te overtreden, vanaf het opstellen van het desbetreffende proces-verbaal in het jaar 1990 op de hoogte was van deze inbreuk nu uit geen enkel stuk dit laatste blijkt.

De beklaagde werd aldus terecht voor de tenlastelegging sub D van zaak II vrijgesproken.

Hetzelfde kan echter niet gesteld worden wat de luchtballon betreft nu uit het strafdossier blijkt dat in het Besluit van de Vlaamse Executieve houdende de rangschikking als landschap van het te (B.S. 27/8/1982) uitdrukkelijk vermeld werd :

"A.Onverminderd de bestaande wetten en reglementen terzake, is verboden:

1. Het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting zelfs uit niet duurzame materialen, die in de grond is ingebouwd, aan de grond is bevestigd of op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, ook al kan zij uit elkaar genomen worden".

Het staat vast dat in het proces-verbaal nr. 2074/84 (zijnde het navolgend proces-verbaal aan het P.V. nr. 1752/84 van 16/9/1984) zowel de huurder van de tennisterreinen als de beklaagde verhoord werden over het oprichten door de huurder van een demonteerbare luchtballon over drie van de tennisterreinen.

De huurder had blijkbaar een bouwvergunning ingediend op 8 jun 1984, waarbij verschillende stukken ontbraken zodat de aanvraag hem door het schepencollege werd teruggezonden.

Vervolgens werd deze aanvraag nogmaals ingediend op 20 augustus 1984 en voor advies overgemaakt aan de Dienst Monumenten en Landschappen en werd negatief geadviseerd.

De gemachtigde ambtenaar besloot op 31 oktober 1984 tot weigering van de gevraagde vergunning.

Uit het strafdossier blijkt niet dat er nadien voor deze constructie ooit een (regularisatie)vergunning werd bekomen.

Uit hetzelfde voormelde proces-verbaal nr. 2074/84 blijkt dat de beklaagde verhoord werd desomtrent en hij verklaarde dat hij wel gezien had dat de huurder een luchtballon geplaatst had maar dat hij daar geen enkele verantwoordelijkheid over had en dat de huurder zelf aansprakelijk was.

Vanaf dat ogenblik diende de beklaagde, als eigenaar van het kwestieuze onroerend goed, er zich van bewust geweest te zijn dat, indien de luchtballon geplaatst werd, daartoe wel degelijk een bouwvergunning voor vereist was.

Terecht stelde gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur dat hij conform art. 6.1.1.3° VCRO strafbaar is voor het toelaten of aanvaarden dat één van de onder 1° en 2° vermelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden. Aldus is hij schuldig aan het gedogen van het instandhouden door de huurder van een luchtballon in natuurgebied waarvoor geen vergunning werd bekomen, echter niet voor de oprichting zelf.

Wat de tenlastelegging sub B van zaak II betreft, in zoverre gaande over het plaatsen van verlichting, is het hof van oordeel dat uit geen enkel element van het strafdossier kan afgeleid worden welke verlichting volgens de tenlastelegging werd bijgebouwd. Dit deel van deze tenlastelegging is dan ook niet bewezen.

Voor de feiten sub A.1.c, e, f en j roept de beklaagde in dat deze handelingen betreffen die onder de toenmalige toepasselijke Stedenbouwwet niet vergunningsplichtig waren.

De beklaagde verliest hier echter uit het oog, wat de afsluitingen bedoeld onder tenlastelegging sub A.1.c, e en f betreft, dat art. B.2 van het Rangschikkingsbesluit uitdrukkelijk verbood, onverminderd de bestaande wetten en reglementen, behoudens voorafgaande en schriftelijke toestemming van de Minister of zijn gemachtigde: het aanbrengen van afsluitingen.

Nergens blijkt dat deze constructies een vernieuwde of herstelde bestaande afsluiting betrof, zoals vermeld sub B.2 van hetzelfde Besluit.

In zoverre aldus het K.B. van 16 december 1971, zoals ingeroepen door de beklaagde, voorzag in vrijstelling van vergunning, is dit inzake, gelet op bovenvermelde bepaling, niet van toepassing.

De beklaagde heeft het dan op p. 40 over een "tuinpad" waarvan het hof niet kan uitmaken onder welke tenlastelegging dit tuinpad strafbaar werd gesteld, zodat dit geen antwoord behoeft.

Wat de trap op dat tuinpad betreft (tenlastelegging sub A.1.j), oordeelt het hof dat ook deze constructie vergunningsplichtig was en het niet is omdat het door beklaagde ingeroepen "tuinpad" eventueel niet vergunningsplichtig was, dit ook kon gelden voor de trap door uitbreiding.

Voor andere tenlasteleggingen, namelijk A.1.k, roept de beklaagde in dat dit enkel een instandhoudings- en onderhoudswerk betrof gelet op de spoed waarmee deze gebeurde, zodat ook hiervoor geen vergunning zou vereist geweest zijn.

Het hof is van oordeel dat gelet op de aard van deze werken, het heroprichten van een steunmuur in betonblokken over een totale lengte van 30,5 m met een hoogte van 1,5 tot 2,5 m, deze niet beschouwd kunnen worden als instandhoudingswerken. De beklaagde toont niet de spoed aan, die hij inroept, die eventueel als rechtvaardigingsgrond kon dienen, maar die geenszins de aard van de uitgevoerde werken wijzigde.

Ten onrechte roept de beklaagde in dat de reliëfwijzigingen, zoals omschreven in de tenlasteleggingen sub A.2 van zaak I, niet vergunningsplichtig waren.

Vooreerst dient verwezen te worden naar het feit dat het "aanvoeren van grond" onder art. 2.A.8 van het Rangschikkingsbesluit werd verboden als het een werk betreft dat de aard van de grond, het uitzicht van het terrein of de hydrografische toestand zou kunnen wijzigen.

Uit de stukken van het strafdossier (onder andere de foto's in O.F. 6, O.F.10 en O.F. 12) blijkt dat het in de drie gevallen wel degelijk ging om "aanzienlijke" reliëfwijzigingen, eveneens rekening houdend met de hoeveelheid gestorte aarde (met brokken puin) en grond.

Ook hier roept de beklaagde ten onrechte in dat deze werken werden uitgevoerd teneinde schade aan de tuin en kasteel te voorkomen en om te voorzien in de waterafvoer, hetgeen niet alleen niet aannemelijk wordt gemaakt en aldus evenmin als rechtvaardigingsgrond voor het niet aanvragen van een vergunning geldt.

Het feit van de tenlastelegging sub C van zaak II is, na onderzoek van de zaak door het hof, bewezen gebleven op grond van de objectieve elementen van het strafdossier.

Bij de tenlastelegging sub A.2.c werd tevens de hoogte vermeld van een meter hoog.

Ook de feiten van tenlastelegging sub A, van zaak II, zijn bewezen gebleven in hoofde van de beklaagde.

Hij heeft door alle handelingen daaronder vermeld, zijnde het oprichten van constructies zonder de voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, stedenbouwkundige misdrijven gepleegd en deze wederrechtelijke toestand in stand gehouden.

Volgens het proces-verbaal d.d. 6 februari 2012 werden enkel de sauna (houten constructie) en de stenen barbecue afgebroken maar lag het afbraakmateriaal van deze laatste nog ter plaatse zodat van volledig herstel van deze laatste constructie geen sprake kan zijn.

Wat de inbreuken op het Decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen betreft, thans strafbaar gesteld bij het Landschapszorgdecreet

Zaak I

Ook de feiten van de tenlastelegging sub B.1, B.2, B.3, B.4, B.5 en B.6 van zaak I, alle gekwalificeerd als zijnde inbreuken op het Decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen, zijn bewezen gebleven na onderzoek van de zaak door het hof en dit op grond van de vaststellingen gedaan in het strafdossier.

Uit het proces-verbaal d.d. 6 februari 2012, houdende een controle van het voorgehouden herstel, en d.d. 27 november 2012, blijkt dat de beklaagde geenszins het door hem ingeroepen beheersplan heeft nageleefd.

Uit het proces-verbaal d.d. 22 november 1999 blijkt duidelijk dat op het perceel sectie F, nr. 59a, 62e een verharde toegangsweg gelegen is. De beklaagde gaf toe in zijn verhoor d.d. 12 januari 2000 dat deze toegangsweg, toen hij het domein kocht, totaal niet berijdbaar was door de drassige ondergrond zodat hij noodgedwongen een laagje asfalt heeft laten aanbrengen.

Ook hier geldt het feit dat de beklaagde de ingeroepen "noodtoestand", die hem zou verplicht hebben te handelen zonder nodige vergunning, niet geloofwaardig maakt.

De beklaagde houdt ook voor bepaalde werken te hebben uitgevoerd als verplicht onderhoudswerk, waarvan het verzuim strafbaar gesteld is door het Landschapsdecreet, zonder echter hiervan concreet aan te duiden welk feit van welke tenlastelegging zou zijn uitgevoerd in het kader van voormelde verplichting en zonder enig concreet bewijs hiervan.

Het feit dat het uitzicht van het landschap nooit gewijzigd zou zijn, hetgeen beklaagde voorhoudt, doet geen afbreuk aan de strafwaardigheid van de gepleegde feiten.

Het staat vast dat de redelijke termijn, zoals vermeld in artikel 6 al. 1 E.V.R.M. te dezen overschreden werd.
Dit is het geval omwille van de termijn die, zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedeling, verliep tussen het hoger beroep van de beklaagde tegen het bestreden vonnis d.d. 30 oktober 2000 en de eerste vaststelling voor dit hof op 8 november 2011, periode van meer dan elf jaar.

Het is evenwel mogelijk gebleven de beklaagde een eerlijk proces te garanderen, onder meer nu door de termijnoverschrijding geen bewijsmiddelen teloor gingen en de verdediging op geen wijze beperkt of bemoeilijkt werd.

De schade die de beklaagde ondervonden heeft wegens voormelde termijnoverschrijding bleef beperkt tot het te lang in de onzekerheid blijven nopens het lot dat aan huidige strafvordering uiteindelijk zou worden beschoren.

Met toepassing van art. 21 ter V.T. Sv. komt het gepast voor, gelet op het verstrijken van de redelijke termijn, de beklaagde eenvoudig schuldig te verklaren aan de tenlasteleggingen sub A.1, A.2, A.3 en B van zaak I en de tenlasteleggingen sub A, B, beperkt tot het gedogen als eigenaar van het instandhouden van het overdekken van drie tennisterreinen met luchthal, en de tenlastelegging sub C van zaak II.

De beklaagde dient, gelet op de schuldigverklaring, veroordeeld te worden tot alle kosten van beide aanleggen, die het gevolg zijn van de opsporing en de vervolging van de bewezen gebleven tenlasteleggingen.

De beklaagde dient een vergoeding te worden opgelegd, conform art. 1 van het K.B. van 13 november 2012 gebracht op 50 euro en na indexatie verhoogd tot 51,20 euro.

<u>De herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur</u>

Het staat vast dat de herstelvorderingen van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur tijdig bij het vonnisgerecht werden ingeleid, gedragen door een ontvankelijke strafvordering.

Vermits er inzake nog geen definitieve uitspraak gedaan werd op dit gebied, is het hof bevoegd desomtrent uitspraak te doen.

Het hof acht de herstelvordering, in zoverre geënt op het misdrijf sub D van zaak II, met betrekking tot de afbraak van alle aangelegde tennisterreinen, niet gegrond nu de beklaagde voor deze tenlastelegging vrijgesproken wordt.

Hetzelfde geldt voor de herstelvordering tot afbraak van de verlichtingspalen (deel van tenlastelegging sub B, waarvoor vrijgesproken).

Zoals hierboven reeds uiteengezet, werden op 30 november 1999 drie verschillende brieven gericht aan de procureur des Konings met betrekking tot de geformuleerde herstelvorderingen.

Ten onrechte stelt de beklaagde dat deze herstelvorderingen niet afdoende gemotiveerd werden.

In de gegroepeerde herstelvordering d.d. 30 november 1999 wordt uitdrukkelijk verwezen naar de herstelvorderingen d.d.28 juli 1983, 25 juni 1993, 24 mei 1994 (lees 24 augustus 1994) en 16 december 1994.

Door deze groepering werd geenszins afbreuk gedaan aan hetgeen reeds vroeger geoordeeld werd, evenmin aan de motivering ervan.

Het schrijven d.d. **28 juli 1983** had betrekking op het aanvullen van grond en kappen van 15 Canadabomen, zijnde geen voorwerp van een tenlastelegging als inbreuk op de ruimtelijke ordeningswetgeving.

Het schrijven van **24 augustus 1994** heeft betrekking op de herstelvordering met betrekking tot de reliëfwijziging, zoals omschreven onder tenlastelegging sub A.2.c (OF 12), waaraan de beklaagde schuldig werd bevonden.

De gevorderde herstelvordering bestaat erin: terugkeer naar het oorspronkelijk reliëf. De motivering luidde als volgt:

"De uitgevoerde werken zijn in strijd met artikel13 van het K.B.van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen; Bovendien is het goed " " gerangschikt als landschap bij Besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 18 januari 1982".

In het schrijven d.d. 30 november 1999 waarbij de herstelvorderingen werden gegroepeerd werd tevens verwezen naar de ligging in het natuurgebied en de inbreuken op het Rangschikkingsbesluit.

Het schrijven d.d. **25 juni 1993** betreft de opgerichte garage en berging/kantine, waarbij de afbraak van beide constructies gevorderd werd.

De desbetreffende motivering luidde dezelfde als deze vermeld onder de vordering van 24 augustus 1994.

Deze twee constructies zijn tevens voorwerp van de herstelvordering zoals geformuleerd in een tweede brief van 30 november 1999 aan de procureur des Konings.

De brief d.d. **16 december 1994** betreft : het verbouwen van een bijgebouw, het heroprichten van een muur, het oprichten van een steunmuur, het plaatsen van een trap, het aanleggen van een parking, het graven van een vijver, een reliëfwijziging.

De motivering luidde als volgt: "*De werken werden uitgevoerd in een natuurgebied. Gelet op het Besluit van de Vlaamse Regering tot uitvoering van het decreet van 23.6.1993 worden geen bouwvergunninsplichtige werken meer toegelaten in een natuurgebied".*

Deze inbreuken werden nogmaals opgesomd in de tweede brief d.d. 30 november 1999 aan de procureur des Konings.

Daarbij werd tevens gemotiveerd dat alle overtredingen gesitueerd zijn in natuurgebied en dat er geen reliëfwijzigingen, verhardingen, verbouwingen of herbouwingen worden toegestaan.

Het verbouwen van het bijgebouw heeft betrekking op tenlastelegging sub A.1.g en het heroprichten van de muur op tenlastelegging sub A.1.i, de steunmuur op tenlastelegging sub A.1.k en de trap op tenlastelegging sub A.1.j, de parking op tenlastelegging sub A.1.l en de vijver op tenlastelegging sub A.1.m, waarvoor de dichting gevraagd wordt en het herstel naar het oorspronkelijk grondniveau.

De desbetreffende reliëfwijzigingen hebben betrekking op de tenlasteleggingen sub A.2.a, b en c, waarvan het herstel naar het oorspronkelijk reliëf gevorderd wordt als de heraanplanting van de bomen.

Bij schrijven d.d. **25 maart 1992** aan de procureur des Konings werd de herstelvordering, namelijk het herstel in de oorspronkelijke toestand, gevorderd wat betreft:

- de dubbele garage (tenlastelegging sub A.1.a);
- de afsluiting tussen de Mollendaalbeek en het hoevegebouw/cafetaria uit een bakstenen muurtje en vierkante bakstenen pijlers waartussen een smeedijzeren hekken (tenlastelegging sub A.1.b);
- de verdere afwerking van het kantinegebouwtje (tenlastelegging sub A.1.a)
- de afsluiting in hardhout (mogelijks Meranti) van circa 25 m lang (tenlastelegging sub A.1.c);
- een poortconstructie bestaande uit twee bakstenen pijlers op het oude bakstenen brugje (tenlastelegging sub A.1.d);
- de afsluiting in hardhout (mogelijks Meranti) van 10 m lang, inbegrepen een metalen toegangshekken (tenlastelegging sub A.1.e);
- een metalen hekken van ongeveer 1,8 m (tenlastelegging sub A.1.f).

Voor elke voormelde inbreuk werd telkens expliciet verwezen naar de respectievelijke toepasselijke verbodsbepaling in het Rangschikkingsbesluit.

In het schrijven d.d. **30 november 1999** wordt nogmaals de herstelvordering geformuleerd voor de afsluitingen en constructies vermeld onder tenlasteleggingen sub A.1.b, c, d, e en f, meer bepaald wordt de verwijdering van al die afsluitingen gevorderd.

Wat de motivering betreft, werd verwezen naar de vaststellingen gedaan in het proces-verbaal d.d. 13 maart 1992 en werd vervolgens gesteld "*Al deze afsluitingen zijn gesitueerd in een natuurgebied. Deze afsluitingen zijn vergunningsplichtige werken*".

Er is tevens nog een derde schrijven d.d. 30 november 1999 gericht aan de procureur des Konings waarbij voor de volgende inbreuken het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd werd:

- plaatsen van stal (tenlastelegging sub A van zaak II);
- leggen van klinkers naar de vijver en plaatsen van meerdere prieeltjes (idem);
- storten van bouwmaterialen verspreid tussen de bomen (idem);
- plaatsen houten constructie, type sauna (idem), waarbij reeds gewezen werd op het feit dat conform P.V. d.d. 6 februari 2012 deze constructie verwijderd werd en derhalve de herstelvordering zonder voorwerp is geworden;
- plaatsen gemetselde barbecue (idem), die reeds werd afgebroken doch waarvan het afbraakmateriaal nog niet verwijderd werd;
- aanleggen tennisterreinen;
- overdekken met luchthal en plaatsen verlichting (tenlastelegging sub B van zaak II);
- aanleggen verharde toegangsweg (tenlastelegging sub C van zaak II);

De motivering van deze laatste inbreuken luidt hoofdzakelijk dat:

- de overtredingen gelegen zijn in natuurgebied, zijnde prioritaire gebieden;
- de constructies en werken niet kunnen aanvaard worden in natuurgebied en strijdig zijn met de bestemming.

Het hof is van oordeel dat, rekening houdend met al de vorige opgesomde elementen en met de motivering die de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in zijn conclusie desomtrent laat gelden, de herstelvorderingen, die werden ingesteld vóór de wetswijziging van 4 juni 2003 (zie art. 149 §3, 1ste lid DORO) en die hierna gegrond verklaard worden, afdoende gemotiveerd zijn.

De uitsluiting van de keuze voor andere herstelmaatregelen moet niet negatief gemotiveerd worden.

Inzake vordert de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur het herstel in de oorspronkelijke toestand voor alle bewezen gebleven misdrijven.

In zoverre de herstelvorderingen gemotiveerd worden op gronden die ontleend zijn aan de bescherming van het domein als landschap is dit op zich reeds een afdoende motivering teneinde deze herstelvorderingen, gestoeld op een door de stedenbouwwetgeving strafbaar gestelde handeling, gegrond te verklaren.

Deze herstelvorderingen zijn noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Tot de herstelvorderingen werden beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

De feitelijke en juridische grondslag van de herstelvorderingen is niet betwistbaar : de constructies of werken vonden plaats zonder voorafgaandelijke schriftelijke vergunning in natuurgebied en werden expliciet verboden bij het Bescherminsgsbeslult en dit is op zich een afdoende motivering (in dezelfde zin: Cass. 6 juni 2006, P.06.0038.N; Cass. 4 december 2001, *R.W.* 2001-02, 1353, conclusie advocaat-generaal M. De Swaef).

Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de heer Pasteels kan hebben, noch het tijdsverloop doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstelvordering. Het zijn evenmin elementen die de herstelvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwending (In dezelfde zin: Cass. 3 maart 2004, P.03.1500.F).
De beslissing tot het herstel in de oorspronkelijke staat is uitsluitend genomen met het oog op de goede ruimtelijke ordening.
De gevorderde herstelmaatregelen steunen niet op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.
Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de gevorderde werken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zorgvuldigheidsbeginsel, zij strookt integendeel met de wet.

Het hof is van oordeel over voldoende elementen te beschikken teneinde met kennis van zaken te oordelen over deze herstelvordering zonder een (hier facultatief) advies te vragen aan de Hoge Raad voor Handhavingsbeleid.

De herstelvordering is reeds het voorwerp geweest van een opportuniteits-overweging door de terzake bevoegde instantie, de stedenbouwkundige inspecteur.

Eveneens terecht stelde de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat deze herstelvorderingen beantwoorden aan de regels inzake de keuze van de herstelvordering zoals beschreven in art. 6.1.41 §1, 1ste lid, 1° VCRO dat stelt dat, ingeval er sprake is van strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, principieel het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan worden gevorderd.

Door de niet uitvoering van deze gevorderde vorm van herstel zou de plaatselijke ordening wel degelijk kennelijk op onevenredige wijze geschaad worden.

De schade kan inzake niet hersteld worden door een minder ingrijpende maatregel dan deze zoals gevorderd.

De herstelvorderingen zijn geenszins achterhaald, ook al is er een periode van meer dan tien jaar verlopen sinds deze herstelvorderingen geformuleerd werden.

Het hof acht dan ook de vraag van de beklaagde tot het stellen van een plaatsbezoek en het aanstellen van een deskundige, teneinde te toetsen in welke mate de uitvoering van de gevorderde herstelvorderingen nog realistisch/nuttig is, niet relevant ter oplossing van dit geschil.

Zoals hiervoor reeds geoordeeld is de redelijke termijn overschreden gelet op bovenvermeld tijdsverloop tussen het hoger beroep van de beklaagde en de inleiding van de zaak voor het hof.

De noodzaak om de goede ruimtelijke ordening te herstellen, wegens de aard zelf van de herstelvordering, die ertoe strekt de gevolgen van de misdrijven ongedaan te maken, biedt geen ruimte tot mildering om redenen die enkel de persoonlijkheid van de dader betreffen en onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de wet.
De noodzaak van een passend herstel wegens de overschrijding van de redelijke termijn wordt daarenboven beïnvloed door de omstandigheid dat de betrokkene, in afwachting van de uitspraak, langdurig voordeel heeft kunnen halen uit de door hemzelf gecreëerde onwettige toestand.

Teneinde te voldoen aan het bepaalde in art. 6.1. en 13 EVRM, kan de strafrechter, binnen de bevoegdheden die art. 149, 61 Stedenbouwdecreet 1999 hem toekent en onverminderd de door hem te verrichten legaliteitstoets, zich ertoe beperken als

passend herstel enkel de overschrijding van de redelijke termijn op authentieke wijze vast te stellen.

De omstandigheid dat het herstel in de oorspronkelijke staat een «*straf*» is in de zin van art. 6 EVRM, heeft tot gevolg dat de waarborgen van deze verdragsbepaling, zoals de eerbiediging van de redelijke termijn, moeten worden in acht genomen.
Wanneer de betrokkene evenwel de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf voor zijn eigendom betwist, inzonderheid de evenredigheid van de daaraan te verbinden herstelmaatregel, moet deze in ieder geval worden beoordeeld in het licht van art. 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM.

De vrijwaring van een goede ruimtelijke ordening maakt deel uit van het algemeen belang, tot verwezenlijking waarvan de Staat overeenkomstig voormeld art. 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM het recht op eigendom mag beperken en daarbij onder meer met betrekking tot de te vorderen herstelmaatregel een beleids- en appreciatiebevoegdheid vermag toe te vertrouwen aan het bestuur. Het komt immers aan de overheden toe in te grijpen om te voorkomen dat de maatregelen die ze hebben genomen ter bescherming van de ruimtelijke ordening en het milieu, hun nut verliezen.
Daarbij moet evenwel krachtens art. 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM tussen de betrokken algemene en particuliere belangen een rechtmatig evenwicht worden geëerbiedigd.
Krachtens art. 149 Stedenbouwdecreet 1999 beschikt het bevoegde bestuur aldus over een beleids- en appreciatiebevoegdheid die de rechter moet eerbiedigen.
De rechter die overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel dat besloten is in art. 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM en art. 159 Grondwet, vaststelt dat het gevorderde herstel beantwoordt aan het vereiste van een rechtmatig evenwicht tussen de goede ruimtelijke ordening en de eigendom van betrokkene, vermag op grond van art. 6 EVRM niet zich te mengen in het beleid van het bestuur door diens redelijk verantwoorde herstelvordering te verwerpen, alleen omdat een andere maatregel hem meer aangepast lijkt (zie Cass. 25 januari 2011, www.cass.be).

Het hof is van oordeel dat de door de beklaagde opgeworpen prejudiciële vraag, met betrekking tot de schending van de Grondwet bij de niet mildering van de herstelvordering, niet dient gesteld te worden nu deze bepaling de Grondwet "klaarblijkelijk" niet schendt om de hiervoor aangehaalde redenen.

De gevorderde dwangsom per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de beklaagde niet vrijwillig zal overgaan tot dat herstel. De op te leggen dwangsom moet hem er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

De termijn van twintig maanden voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

De herstelvordering op grond van het Landschapszorgdecreet

Wat de tussenkomst van de gemachtigde ambtenaar onroerend erfgoed als eiser tot herstel betreft

Alvorens desomtrent recht te doen stelt het hof de vraag naar de ontvankelijkheid van de tussenkomst van de gemachtigde ambtenaar onroerend erfgoed als eiser tot herstel voor deze herstelvordering op grond van de volgende overwegingen:

Is in het Landschapszorgdecreet een bepaling zoals art. 149 §1 eerste lid DORO, nu art. 6.1.41 §1 VCRO, voorzien op grond waarvan deze tussenkomst in de strafprocedure inzake mogelijk is?

Is de gemachtigde ambtenaar onroerend erfgoed bevoegd om de herstelvordering te stellen voor de rechter, nu klaarblijkelijk de wet voorziet in een ambtshalve door de rechter te bevelen herstelplicht (zie art. 21 Landschapszorgdecreet), en zo ja op grond van welke wettelijke bepaling?
Is de tussenkomst van deze voormelde partij, in zoverre deze betrekking heeft op de accessoire dwangsomvordering wel ontvankelijk; en zo ja op grond van welke wettelijke bepaling?

Houdt de uitspraak desomtrent aan.

OM DEZE REDENEN,
HET HOF,

RECHTSPREKEND BIJ VERSTEK t.a.v. het Vlaamse Gewest en NA TEGENSPRAAK t.a.v. de overige partijen;

Gelet op de in de bestreden vonnissen door de eerste rechter aangehaalde wetsbepalingen alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 186, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering;
- 21 t/m 28 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
- 6 E.V.R.M.;
- 21ter V.T Sv.;
- 1 van het Koninklijk Besluit van 13 november 2012;
- 6.1.46 V.C.R.O.;

Verklaart het hoger beroep van de beklaagde tegen het tussenvonnis d.d. 18 oktober 1999 laattijdig;

Verklaart het hoger beroep van de beklaagde, in zoverre gericht tegen het eindvonnis d.d. 30 november 2000 en in zoverre gericht tegen het Vlaams Gewest, als eiser van een private herstelvordering, niet ontvankelijk bij gebreke aan belang;

Verklaart de hogere beroepen voor het overige ontvankelijk;

<u>Op strafrechtelijk gebied</u>

Verklaart met eenparige stemmen de tenlastelegging sub B van zaak II, in zoverre betrekking op het gedogen door de beklaagde als eigenaar van het instandhouden van het overdekken van drie tennisterreinen met luchthal, bewezen;

Spreekt de beklaagde vrij voor de tenlastelegging sub D van zaak II en voor tenlastelegging sub B van zaak II, wat het onderdeel van de oprichting van het overdekken van de drie tennisterreinen met een luchthal betreft alsook wat het oprichtingsmisdrijf betreft van het plaatsen van verlichtingspalen en de instandhouding van dit laatste;

Verklaart de beklaagde eenvoudig schuldig aan de tenlasteleggingen sub A.1, A.2, A.3 en B.1, B.2, B.3, B.4., B.5 en B.6 van zaak I en de tenlasteleggingen sub A, B, beperkt tot het gedogen als eigenaar van het instandhouden van het overdekken van drie tennisterreinen met luchthal, en de tenlastelegging sub C van zaak II.

Legt de beklaagde een vergoeding op van 50 euro na indexatie gebracht op 51,20 euro;

<u>Wat de herstelvorderingen van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur betreft</u>

Verklaart de herstelvordering met betrekking tot de houten constructie type sauna van tenlastelegging A van zaak II zonder voorwerp;

Verklaart de herstelvordering, in zoverre geënt op het misdrijf sub D van zaak II, met betrekking tot de afbraak van alle aangelegde tennisterreinen, niet gegrond nu de beklaagde voor deze tenlastelegging vrijgesproken wordt;

Verklaart de herstelvordering, met betrekking tot de afbraak van de verlichtingspalen evenmin gegrond, in zoverre geënt op tenlastelegging B van zaak II, nu de beklaagde voor dit deel van deze tenlastelegging vrijgesproken wordt;

Verklaart voor het overige de herstelvordering op het onroerend goed gelegen te (genaamd) thans gekadastreerd en , gegrond als volgt:

Beveelt op vordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur (voorheen de Gemachtigde Ambtenaar) het herstel van de plaats in de vorige toestand als volgt:

- door de uitgevoerde reliëfwijzigingen, langsheen de toegangsweg en in het domein, ongedaan te maken en het oorspronkelijk reliëf te herstellen en de heraanplanting van de bomen uit te voeren, zowel langs de toegangsweg als in het park;
- door de verhardingen (parking) langsheen de toegangsweg af te breken en de materialen ervan te verwijderen en het reliëf van het terrein te herstellen;
- door de afbraak van de garage naast het kasteel en de verwijdering van de afbraakmaterialen;
- door de berging/kantine aan de tennisvelden af te breken en de materialen te verwijderen;
- door het herstel van de plaats van de verbouwing aan het bijgebouw gelegen langsheen de parking, hetgeen inhoudt dat voor de constructie grenzend aan de parking afgewerkt met een dak in eternit, alle nieuwe opgerichte muren dienen verwijderd te worden;
- door de afbraak van de herbouwde constructie, loodrecht op de parking, en de verwijdering van de materialen;
- door de afbraak van de nieuw opgericht muur in baksteen, de steunmuur in grijze betonstenen en de trap, en de verwijdering van de materialen;
- door het dichten van de vijver gesitueerd in de weide langsheen de toegangsweg;
- door de afbraak van de stal in de weide, van de klinkers aan de vijver, van de prieeltjes, en de verwijdering van de resterende materialen, ook van de stenen barbecue;
- door de verwijdering van de luchthal;
- door de afbraak van de aangelegde verharde weg;
- door de verwijdering van alle op het domein gestorte of achtergelaten bouwmaterialen of puin.

Zegt voor recht dat op vordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal verbeurd worden van 250 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van TWINTIG MAANDEN vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend;

Beveelt dat, voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn, de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO.

Wat de herstelvordering op grond van het Landschapszorgdecreet betreft:

Alvorens uitspraak te doen desomtrent;

Heropent de debatten om voormelde redenen, teneinde de partijen daarover stelling te laten nemen, beperkt tot het voorwerp van de heropening, op **3 juni 2013** om 14.00 uur voor 30 minuten.

Houdt de uitspraak nopens de kosten aan.

Aldus gevonnist door :

- mevrouw A. Papen, raadsheer d.d. voorzitter,
- de heer Ph. Soetaert, raadsheer,
- de heer Ph. De Clippel, plaatsvervangend raadsheer,

magistraten van de vijftiende kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen overeenkomstig artikel 778 van het Gerechtelijk Wetboek;

en gezien het feit dat het beraad van deze zaak werd geledigd, en de wettige verhindering van de heer Ph. Soetaert de uitspraak bij te wonen,

Gillioen De Clippel Soetaert Papen

Uitgesproken in openbare terechtzitting van dezelfde kamer op **22 april 2013**,

door mevrouw A. Papen, raadsheer d.d. voorzitter,
in aanwezigheid van de heer M. Verbelen, advocaat-generaal,
bijgestaan door de heer Th. Gillioen, griffier.

(goedgekeurd de doorhaling van / lijn (en) en / woord (en)

Gillioen Papen